

**ინტერვიუს მომზადების მეთოდობა, განვითარების
ეჭაპები და გამოყენების საწყისი ეჭაპები ქართულ
მედიაში**

სხვა პუბლიცისტური ჟანრებისაგან განსხვავებით, ინტერვიუ XIX-XX საუკუნეთა სამანებზე მოვევლინა ჟურნალისტურ სამყაროს. ტერმინი „ინტერვიუ“ ამერიკულ და, ამავდროულად, მსოფლიო ჟურნალისტიკაში ჯოზეფ ბარბრიჯ მაკ-კულეგმა შემოიტანა, ინგლისური ენის ოქსფორდულ ლექსიკონში ეს ტერმინი 1869 წელს გამოჩნდა“ (ვეკუა... 2013: 244). ზოგიერთი მოსაზრებით, საქართველოში, ინტერვიუდ უნდა ჩაითვალოს გაზ. „დროებაში“ გამოქვეყნებული „ყარსში ტყვეთა მყოფის ნაამბობი“ (ჟურნალისტური ძიებანი, 2006). მკვლევარი პ. ნაცველიშვილი პირველ ინტერვიუდ ტიმოთე გაბაშვილისა და ევგენი ბუღაარისის „სიტყვისგებას“ მიიჩნევს, რომელიც 1756 წელს ათონის მთაზე შედგა (ნაცველიშვილი, 2012). ამ მოსაზრებას პროფ. ი. ჭუმბურიძე არ იზიარებს და არგუმენტად მოჰყავს პლატონის სიტყვები: „სოკრატეც, შენ ჩინებულ შეკითხვებს მისვამ, ამიტომ მათზე პასუხის გაცემა ჩემთვისაც სასიამოვნოა“ (ჩვენი მწერლობა, 2013). დიალოგის ფორმით ტექსტების აგებას უძველესი ტრადიციები გააჩნია. მაგალითისთვის შეიძლება დავასახელოთ სოკრატეს დიალოგები, პლატონის ფილოსოფიური დიალოგები და სხვ. მიუხედავად ამისა, სავსებით გასაზიარებელია პროფ. ნ. ტაბიძის აზრი იმის შესახებ, რომ მხოლოდ დიალოგის ფორმას ინტერვიუს არსის განმსაზღვრელად ვერ მივიჩნევთ (ტაბიძე, 2011: 118).

ქართულ მედიაში ინტერვიუს შემოსვლა XX საუკუნის დამდეგს უკავშირდება. ჟურნალში „თეატრი და ცხოვრება“ გ. თუმანიშვილი წერდა: „ახალ ჟურნალს, როგორც მისი სათაური გვიჩვენებს, კიდევ სხვა დანიშნულება აქვს. მიზნად მას აქვს სცენის დაახლოვება ცხოვრებასთან. ჩემის აზრით, ამის მიღწევა შეიძლება, სხვათა შორის, შემდეგის გზით. კარგი იქნება, ახალმა ჟურნალმა შეითვისოს ის ჩვეულება, რომელიც არსებობს საზღვარგარეთის ჟურნალ-გაზეთებში, ეს არის ესრედ წოდებული „ინტერვიუ“. ე. ი. საუბარი სხვადასხვა ცნობილ მოღვაწეებთან ამა თუ იმ საინტერესო საგანზე. ზოგჯერ ჟურნალის თანაშემწე ესაუბრება არა მარტო ცნო-

ბილ მოღვაწეს, ესაუბრება აგრეთვე საზოგადოდ მკითხველებს, ან მაყურებლებს (თუ სცენაზე არის საუბარი) და რასაც გაიგებს - ბეჭდავს ჟურნალში.

ეს გზა მეტად სასარგებლო იქნება ჩვენში, სადაც საზოგადოება ჯერ არ არის შეჩვეული თავისი აზრი თვითონვე დაბეჭდოს. ეს მეტად გაუადვილებს ჟურნალს დაუახლოვოს მაყურებლები მსახიობს და პიესის ავტორს“ (თეატრი და ცხოვრება, 1910: 4).

ინტერვიუმ განვითარების გარკვეული გზა განვლო. თუ დასავლეთის მედიასაშუალებებში იგი პოპულარობით სარგებლობდა, ყოფილ საბჭოთა სივრცეში, ბურჟუაზიულ ჟანრად გამოცხადების გამო, რაღაც პერიოდში ჟანრის მიმართ ერთგვარი ინდიფერენტობიც არსებობდა. ბუნებრივია, ამ გარემოებამ საქართველოშიც საგულისხმო დოზით შეაფერხა ინტერვიუს განვითარება.

რა თქმა უნდა, მსგავსი მიდგომები კარგა ხანია აღარ არსებობს და ინტერვიუმ ჩვენს სინამდვილეშიც დრამად მოიკიდა ფეხი. ჩვენს ნათქვამს მოწმობს ბოლო ათწლეულების ქართული მედიასაშუალებები. მათზე დაკვირვება გვაფიქრებინებს, რომ იგი თანამედროვე ქართული მედიასივრცის განუყრელი ნაწილია.

ინტერვიუ ინგლისური წარმოშობის ტერმინია და საუბარს ნიშნავს. მიუხედავად იმისა, რომ ერთი შეხედვით მარტივადაც შეიძლება მოგვეჩვენოთ, ინტერვიუ რთულ ჟანრთა კატეგორიას მიეკუთვნება. რიგი სპეციფიური მახასიათებლების გათვალისწინებით საჭიროა დიალოგის წარმართვის უზრუნველყოფა, შესაბამისი ტაქტიკისა და სტრატეგიის მომარჯვება და საუბრის ჩაფიქრებულ კალაპოტში მოქცევა. პუბლიცისტიკის ამ ერთობ საინტერესო და ფართოდ გავრცელებული ჟანრის შესახებ საუბრისას წინა პლანზე იწვევს საუბრისა და ინტერვიუს ერთმანეთში აღრევის საკითხი. თავიდანვე უნდა გაგიაზროთ, რომ მათ შორის მნიშვნელოვანი წყალგამყოფია. მიუხედავად ორივე მათგანისათვის დამახასიათებელი კითხვა-პასუხისა, **ინტერვიუ ინფორმაციული გეარის ჟანრია** (თუმცა, არის ინტერვიუს ანალიტიკურ ჟანრად წარმოდგენის მცდელობებიც (ვეკუა... 2013) და, **შესაბამისად, მის მიზანს სიახლის შეტყობინება წარმოადგენს**, ხოლო საუბარი უპირველესად (ხშირად თანაბარი კვალიფიკაციის), აზრთა გაცვლაზე, მსჯელობის და ანალიზის გზით ჭეშმარიტების დადგენაზე ხდება ძირითადი

აქცენტების გადატანა, ანუ ანალიტიკური ჟანრისათვის დამახასიათებელი თავისებურებები სახეზეა.

ამ თემაზე საუბრისას გასათვალისწინებელია, რომ მოცემული თეზისი არ იცვლება არხების ცვლილებების კვალდაკვალ. პუბლიცისტიკა ყველა არხისთვის საერთოა. აქ მხედველობაში მიიღება მხოლოდ კონკრეტული მედიასაშუალების თავისებურებათა სპეციფიური ფაქტორები.

თანამედროვე მედიაში ინტერვიუ ერთ-ერთი ყველაზე მოთხოვნადი ჟანრია. საზოგადოების ინფორმაციაზე დამოკიდებულების მაღალი ხარისხი განაპირობებს ჟურნალისტიკის მიმართებას ფაქტის/მოვლენის აუდიტორიამდე მიტანის მაქსიმალურად ეფექტური გზების ძიებას. თავის მხრივ, ეს საინფორმაციო პუბლიცისტიკის პოპულარობის მაღალ დონეს განსაზღვრავს და ემსახურება ინფორმაციის ოპერატიულად და ობიექტურად გადაცემას. საინფორმაციო ჟანრთა შორისაა ინტერვიუც. სხვა ჟანრთაგან იგი საზოგადოებრივი მნიშვნელობით და აქტუალურობით გამოირჩევა.

ინტერვიუში ფაქტის/მოვლენის გაცნობა ხდება პირველწყაროს დახმარებით. ჟურნალისტი თავად განსაზღვრავს დიალოგის კალაპოტს და წარმართავს მას. ამ ჟანრის სპეციფიკა თხოულობს მინიმუმ ორი სუბიექტის არსებობას - ვინც კითხვებს სვამს და ვინც პასუხობს მათ.

პროფ. ნ. ტაბიძის მოსაზრებით, ინტერვიუ, როგორც პუბლიცისტიკური ჟანრი, უნდა აკმაყოფილებდეს შემდეგ ძირითად მოთხოვნებს:

1. პერსონაჟები (ამ ტერმინს ფართო გაგებით ვხმარობთ), უნდა იყვნენ რეალური პიროვნებები;
2. ისინი ნამდვილად უნდა ხვდებოდნენ ერთმანეთს და საუბრობდნენ;
3. დებულებები გადმოცემული უნდა იყოს ცნებებით. მსჯელობა ლოგიკურ კატეგორიებს უნდა ეფუძნებოდეს;
4. ნაწარმოები მიზნად უნდა ისახავდეს მიმდინარე ცხოვრების მნიშვნელოვანი მხარეების, ყოფითი მომენტების გაცნობას (ტაბიძე, 2011: 112);

მკვლევართა შორის აზრთა სხვადასხვაობაა ინტერვიუს სახეთა კლასიფიკაციასთან დაკავშირებით.

ზოგიერთი მკვლევარი ინტერვიუს ყოფს ინფორმაციულ, პრობლემურ და პორტრეტულ სახეებად. გვხვდება მისი დაყოფის მცდელობანი ისეთ სახეებად, როგორებიცაა: საუბარი -

ინფორმაცია, საუბარი - აზრი, საუბარი - კვლევა, საინფორმაციო, ინდივიდის წარმომჩენი და ა.შ.

მენჩერის კლასიფიკაციით, რეპორტიორები ორგვარი სახის ინტერვიუებს ატარებენ: ა) საინფორმაციო ინტერვიუ (რომლის მიზანს წარმოადგენს ინფორმაციის მოპოვება ახალ ამბავში ამა თუ იმ მოვლენისა თუ სიტუაციის განსამარტად); ბ) პროფილი (სადაც აქცენტი კეთდება კონკრეტულ ადამიანზე).

ე. გოლანოვა გამოყოფს ინტერვიუს ისეთ სახეს, როგორცაა ინტერვიუ-თხრობა (გოლანოვა, 2000: 254).

ა. ტერტინის მიხედვით, იკვეთება ინტერვიუს ინფორმაციული და ანალიტიკური ტიპი (ტერტინი, 2000: 75).

მ. შოსტაკი კი გვთავაზობს ინტერვიუს სახეთა შემდეგ ჩამონათვალს: ა) ინფორმაციული ინტერვიუ; ბ) საექსპერტო ინტერვიუ; გ) პრობლემური ინტერვიუ; დ) ინტერვიუ-„გაცნობა“; ე) პორტრეტული ინტერვიუ; ვ) გამოვლენითი ინტერვიუ; ზ) „ვარსკვლავური“ ინტერვიუ (შოსტაკი, 1998: 56).

გ. ვოროშილოვის მიხედვით, არსებობს ინტერვიუ-მოსაზრება (ვოროშილოვი, 1999), ხოლო ა. გრებელნიკოვი ინტერვიუ-მოსაზრებას უმატებს ინტერვიუ-შეტყობინებას (გრებელნიკოვი, 2001).

როგორც უკვე ვამბობდით, ზოგიერთ მკვლევართან ხდება საუბრისა და ინტერვიუს აღრევა. მსგავსი მახასიათებლების გამო საუბარს ინტერვიუს ერთ-ერთ ფორმად, ზოგიერთ შემთხვევაში კი ინტერვიუ-საუბარს ინტერვიუ-დიალოგის სინონიმად მოიხსენიებენ (სტრელცოვი, 1990: 51).

მიუხედავად მოსაზრებათა მრავალფეროვნებისა, ჩვენ, უფრო სარწმუნოდ, პროფ. ნ. ტაბიძის მიერ მოცემული კლასიფიკაცია გვეჩვენება. ამ დაყოფის მიხედვით მოცემულ ჟანრში იკვეთება შემდეგი სახეები:

- ინტერვიუ-მონოლოგი;
- ინტერვიუ-დიალოგი;
- ინტერვიუ-ჩანახატი;
- ინტერვიუ-ანკეტა;
- პრეს-კონფერენცია.

ინტერვიუ-მონოლოგი - ინტერვიუს ამ სახის გამოყენებისას რესპონდენტის თხრობა გაბმულად მიმდინარეობს. მას არ აწყვეტინებენ და არც დეტალების დაზუსტებას სთხოვენ. ტექსტში არც კითხვებია გამოყოფილი, ისინი იგულისხმება სპეციალურ შესავალში.

ინტერვიუ-მონოლოგის თხრობა რეგლამენტირებულია. იგი ძირითადად გამოიყენება მაშინ, როდესაც კითხვათა რაოდენობა მცირეა და ისინი იმდენად ენათესავეებიან ერთმანეთს, რომ ერთიანი პასუხი უფრო დეტალურად, სიღრმისეულად და რელიეფურად წარმოაჩენს სათქმელს.

ინტერვიუ-დიალოგი - კითხვა-პასუხის რეჟიმს ემყარება და ცალკეულ მხარეებზე მკვეთრი აქცენტების დასმის საშუალება გააჩნია. მას მიმართავენ მაშინაც, თუკი საკითხი ტევადია და მრავალმხრივია გასაშუქებელი.

წარმოდგენილი ქვესახის გამოყენებისას სასურველია საწყისი კითხვების ტევადობა და მიმზიდველი შინაარსობრივი სიღრმე, რაც მასალის ბოლომდე წაკითხვის სურვილს უზრუნველყოფს.

ინტერვიუ-დიალოგი ნაირგვარი განშტოებითა და სახით გვეძლევა. ზოგჯერ ნაწარმოებში მხოლოდ ორი პიროვნება ფიგურირებს. მათი გვარები სხვადასხვა შრიფტით არის აწეობილი. ერთის მოსაზრებას მოსდევს მეორისა და ასე შემდეგ. მაგრამ ისეთი შთაბეჭდილება იქმნება, თითქოს მოსაუბრენი ურთიერთისგან ზურგშექცევით სხედან და კონკრეტულ საკითხებზე დამოუკიდებლად მსჯელობენ. შეცდომაში არ უნდა შეგვიყვანოს ინტერვიუირებულთა რაოდენობამ. ერთი შემკითხველად, მეორე კი მოპასუხედ არ უნდა წარმოვიდგინოთ. სინამდვილეში ორივე ინტერვიუირებულია. საჭმე ისაა, რომ კორესპონდენტი ტექსტში არ ფიგურირებს. იგი შირმის მიღმა დგას. მის კითხვებზე ორი პიროვნება რეაგირებს. ისინი საკუთარ მოსაზრებებს საგანგებო ხაზგასმის გარეშე აზუსტებენ და ავრცობენ.

ეს მეტად მომგებიანი ხერხია, როცა მოვლენის თუ ფაქტის სხვადასხვა ასპექტით გააზრებით წარმოსახვას ვესწრაფვით“ (ტაბიძე, 2011: 123).

ინტერვიუ-ჩანახატი - ამ სახისთვის დამახასიათებელია მომეტებული მხატვრული ელემენტი. დიალოგთან ერთად მოცემულია რესპონდენტის შინაგანი ბუნება, წარმოჩენილია მისი ხასიათის თავისებურებანი. ინტერვიუ-ჩანახატში ხშირად ჩართული ემოციური ელემენტი, ისტორიული ექსკურსები თუ ლირიული გადახვევები ემსახურება წარმოდგენილი საკითხის სიღრმისეულად წარმოჩენას, მკითხველის ესთეტიურ ღირებულებათა გაღრმავებას.

ა. გრაბელნიკოვის აზრით, ინტერვიუ-ჩანახატში კითხვების დასმის პარალელურად ჟურნალისტი გამოხატავს საკუთარ აზრს, აკეთებს კომენტარს, მოკლედ ახასიათებს თანამოსაუბრეს (გრაბელნიკოვი, 2001: 219).

მკითხველს საშუალება ეძლევა გაეცნოს რესპონდენტის შეხედულებებს, გარეგნობას, გრძნობებს და ა.შ.

ინტერვიუ-ჩანახატის მიზანიც ესაა - მკითხველს მრავალმხრივად დაუხასიათოს რესპონდენტი.

ინტერვიუ-ანკეტა - მისი მომარჯვება ძირითადად ხდება მაშინ, როდესაც ჟურნალისტის მიზანს წარმოადგენს საზოგადოებრივი აზრის გარკვევა რაიმე მიმართულებით. მიღებული შედეგი წარმოადგენს მასის განწყობას და შესაძლებელს ხდის სამომავლო ღონისძიებათა შესაბამის დაგეგმვას.

ინტერვიუ-ანკეტა წარმოადგენს ერთსა და იმავე კითხვაზე საზოგადოების წევრთა პასუხებს. ჟურნალისტს შეუძლია ორი მიმართულებით მოქმედება. ერთ შემთხვევაში, ანკეტა ეგზავნება წინასწარ განსაზღვრულ ადრესატთა ჯგუფს, კონკრეტულ საკითხთან დაკავშირებით, კვალიფიციური პოზიციების დაფიქსირების მიზნით, ხოლო მეორე შემთხვევაში, ანკეტა ურიგდება საზოგადოების გარკვეულ ნაწილს წინასწარ განსაზღვრული ადრესატების გარეშე. ასეთ დროს ჟურნალისტის მიზანია, აუდიტორიის რეაქციის გარკვევა დასმულ საკითხთან დაკავშირებით.

გასათვალისწინებელია, რომ ინტერვიუ-ანკეტა დისტანციურია. ჟურნალისტსა და რესპონდენტს შორის უშუალო კონტაქტის დამყარება ვერ ხერხდება და შეკითხვების დამატება ან დაზუსტებაც შეუძლებელია. მიღებული შედეგის გამოყენება შესაძლებელია ორი მიმართულებით: ა) ახალი, მანამდე გაურკვეველი ინფორმაციის მიღება; ბ) უკვე ცნობილი ფაქტის/მოვლენის კვალიფიციური დახასიათება.

პრეს-კონფერენცია - ინტერვიუს ამ ფორმის გამოყენებისას ჟურნალისტსა და რესპონდენტს შორის უშუალო კავშირია დამყარებული. მონაწილეთა რაოდენობა რამდენიმე ადამიანს შეადგენს. რესპონდენტთათვის კითხვები ერთგვარი და სტანდარტული არ არის. მოცემული განსახილველი საკითხის ფარგლებში შესაძლებელია:

- სხვადასხვა საინტერესო საკითხთა წამოწევა;
- ორიგინალურ კითხვათა დასმა;
- გარკვეულ საკითხთა დეტალური დახასიათება;

➤ კამათის ელემენტი.

პრეს-კონფერენციის ფორმატი საშუალებას იძლევა ერთ-დროულად ბევრ ჟურნალისტს მიეწვდინოს ხმა, რაც მომეტე-ბულ საზოგადოებრივ ინტერესს იწვევს. უმრავლეს შემთხვე-ვაში პრეს-კონფერენცია ტარდება წინასწარ განსაზღვრული გეგმით. საჯაროდ გაკეთებული განცხადების შემდეგ (რომელ-იც ხშირად წინსწრებითაა ჟურნალისტთათვის ცნობილი) კო-რესპონდენტებს ეძლევათ კითხვების დასმის საშუალება.

მენჩერის შეხედულებით, პრეს-კონფერენციის თემაზე და-წერილი ამბის აუცილებელი კომპონენტებია:

➤ გამომსვლელთა ძირითადი სათქმელი;

➤ გამომსვლელის გვარი და ვინაობა;

➤ პრეს-კონფერენციის მიზანი, დრო, ადგილი და ხანგრძ-ლივობა;

➤ ფონური ინფორმაცია ძირითადი განხილული საკითხე-ბის შესახებ;

➤ განცხადების ძირითადი პუნქტები; კითხვა-პასუხის პე-რიოდში წამოჭრილი ძირითადი საკითხები;

➤ განცხადების შედეგები (მენჩერი, 2013: 328).

უნდა ითქვას, რომ ინტერვიუს მიზიდველობას გარკვეულ-წილად შემდეგ გარემოებათა ერთობლიობა განაპირობებს:

➤ ინტერვიუს მეშვეობით ხდება საზოგადოებისათვის მიმდინარე სიახლეთა შეტყობინება;

➤ ჟურნალისტთან ერთად დიალოგის მონაწილე უმეტესად კონკრეტული ფაქტის მონაწილე, თვითმხილველი ან განსახ-ილველ საკითხთა ზედმიწევნით მცოდნეა. საქმის არსში ღრმად ჩახედულ პერსონათა ინტერვიუში ჩართვა მეტ დამა-ჯერებლობას მატებს ნათქვამს და ზრდის ინტერვიუს ეფექ-ტურობას;

➤ ინტერვიუს ერთ-ერთ ამოცანას პიროვნების შინაგანი სამყაროს ჩვენება წარმოადგენს;

➤ ინტერვიუს ერთ-ერთი შტრიხია დოკუმენტალურობა, რესპონდენტის შემოქმედებითი სახელოსნოს წარმოდგენა;

➤ ინტერვიუში განსახილველი თემებისა და საკითხების პალიტრა სხვა ქანრებთან შედარებით ვრცელი და მრავალ-ფეროვანია;

➤ ინტერვიუს ერთ-ერთი მახასიათებელი ოპერატიულობაა;

➤ რესპონდენტი საკუთართან ერთად საზოგადოების თვალსაზრისის გამომხატველიცაა, რაც მედიასაშუალებას და აუდიტორიას შორის ურთიერთობათა გამყარების ეფექტური შესაძლებლობაა.

წარმოგიდგენთ ინტერვიუების მენჩერისეულ რამდენიმე სახელმძღვანელო პრინციპს:

❖ მოიქეცით ისე, რომ რესპონდენტმა თავი კომფორტულად იგრძნოს;

❖ აღწერეთ ზოგადად, რას შეეხება თქვენი შეკითხვები, მაგრამ კონკრეტული შეკითხვები არ უთხრათ. პირველი, სონტანური პასუხები ხშირად ყველაზე გულწრფელია;

❖ აუხსენით ვითარება - რომელ მიკროფონში უნდა ილაპარაკოს და მისთ;

❖ ინტერვიუს დაწყებამდე გაესაუბრეთ ზოგად თემებზე, რომ მღელვარება მოუხსნათ. გამოხატეთ დაინტერესება რესპონდენტის სფეროთი, რომ მისი ნდობა მოიპოვოთ;

❖ საკმარისად უნდა ერკვეოდეთ საკითხში. რესპონდენტი უნდა მიხვდეს, რომ თქვენ გესმით, რასაც ის ლაპარაკობს;

❖ უნდა იცოდეთ, რა გინდათ. კონცენტრირებული უნდა იყოთ იმაზე, რაც გაინტერესებთ, რადგან ხშირად დრო ძალიან ცოტაა;

❖ ნუ ხარჯავთ რესპონდენტის დროს ისეთ კითხვებზე, რომლებზეც პასუხის მოძიება სხვაგანაც შეგიძლიათ - ასაკი, სამსახური, განათლება, საცხოვრებელი ადგილი. ასეთმა კითხვებმა შეიძლება დააფიქროს რესპონდენტი იმაზე, თუ რატომ გაინტერესებთ ეს. ფონური ინფორმაცია ინტერვიუმდე მოაგროვეთ;

❖ დაიწყეთ ადვილი კითხვებით. ძნელები ბოლოსათვის შემოინახეთ. თუ პირველივე კითხვები ძალიან ძნელია, რესპონდენტი შეიძლება ადგეს და წავიდეს. ადვილი კითხვები დასაწყისში ამშვიდებს ადამიანს;

❖ ნუ დასვამთ კითხვებს, რომლებზედაც შეიძლება გიპასუხონ „დიახ“, ან „არა“;

❖ ნუ დასვამთ გრძელ, ჩახლართულ კითხვებს;

❖ ნუ შესთავაზებთ პასუხებს;

❖ იხელმძღვანელებთ რესპონდენტის პასუხებით - ნუ დასვამთ კითხვებს მარტო იმიტომ, რომ მათ მოფიქრებაზე ბევრი

იმუშავეთ. მოისმინეთ პასუხები და დასვით კითხვები იმ პასუხების შესაბამისად;

❖ ყოველ ჯერზე მხოლოდ ერთი კითხვა დასვით. ნუ სვამთ რამდენიმე კითხვას ერთად;

❖ გამოიმუშავეთ დროის შეგრძნება. შეაწყვეტინეთ რესპონდენტს, თუკი იგი იმეორებს უკვე ნათქვამს, ან ძალიან გაუგრძელდა პასუხი. ნუ შეაწყვეტინებთ ზუსტად მაშინ, როდესაც რაღაც მნიშვნელოვანის თქმას აპირებს;

❖ შეეცადეთ ერთი თემით შემოიფარგლოთ;

❖ კითხვების ტონალობა რესპონდენტის გამოცდილების მიხედვით შეარჩიეთ. პოლიტიკოსს შეიძლება პირდაპირი კითხვების დასმა დასჭირდეს (მენჩერი, 2013: 328).

პროფ. ნ. ტაბიძე გამოყოფს ინტერვიუზე მუშაობის ხუთ ეტაპს:

- თემის განსაზღვრა;
- კორესპონდენტის შერჩევა;
- რესპონდენტის შერჩევა;
- კითხვათა ჩამოყალიბება;
- საუბრის წარმართვა.

1. **თემის შერჩევა** - საზოგადოებრივი მოთხოვნილებიდან გამომდინარე, აქტუალური თემის განსაზღვრა პირველი რიგის მნიშვნელოვანი ამოცანაა. ამ პროცესში საუკეთესოდ მქდავანდება აუდიტორიის მოთხოვნებში, მისწრაფებებში, ინტერესთა სფეროში გარკვეულობის ხარისხი, დაკვირვებულობა და დროის სათანადო აღქმა.

2. რედაქციის მიერ **ჟურნალისტის შერჩევა** მეტად საპასუხისმგებლო ეტაპია. პირველ რიგში, ინტერვიუს მოსამზადებლად შერჩეული პიროვნება თავად უნდა ერკვეოდეს იმ საკითხში, რაზეც რესპონდენტთან იგეგმება საუბარი. ეს გარემოება საუბრის საინტერესოდ წარმართვის აუცილებელი წინაპირობაა (ვგულისხმობთ ჟურნალისტის აქტიურ ჩართულობას საუბარში, კამათის ელემენტის შეტანას, დეტალების დაზუსტებას, არა საკმარისი დოზით მოცემულ დებულებათა დაზუსტებას და სხვ.).

3. საზოგადოებრივად მნიშვნელოვან მიმდინარე სიახლეთა შესახებ კვალიფიციურად და ღრმად მოსაუბრე **რესპონდენტის მონახვა** მომდევნო საგანგებო ეტაპია წარმატებული ინტერვიუს მომზადების გზაზე. შერჩევასას ძირითადი აქცენტი დაისმის იმ პერსონებზე, რომელთაც ყველაზე მეტად ძალუბთ

მიმზიდველი თხრობის უზრუნველყოფა, საინტერესო დეტალებზე აქცენტირება და ძირითადი სათქმელის ეფექტურად გაშლა.

„ამრიგად, კორესპონდენტი უნდა ერკვეოდეს რესპონდენტის მოღვაწეობის სპეციფიკაში, ინტერესდებოდეს მისი ფსიქოლოგიით. ეს დიდად შეუწყობს ხელს ინტერვიუს ნორმალურად წარმართვას. კონკრეტული პიროვნება არ უნდა გადაიქცეს ზოგად რესპონდენტად, თორემ საუბარი დროის გაყვანა იქნება და სხვა არაფერი. ინტერვიუერი როცა ანგარიშს არ უწევს რესპონდენტს და უხეშად ახვევს თავს საკუთარ თვალსაზრისს, მაშინ ცოცხალი მსჯელობის ნაცვლად, ერთსიტყვიანი პასუხებით შედგენილ დიალოგს მივიღებთ.

ინტერვიუირებული უნდა გრძნობდეს, რომ მას ესაუბრება პიროვნება, რომელიც გულწრფელად არის დაინტერესებული ზუსტი ცნობების მიღებით და პატივისცემით ეკიდება მოპირდაპირის მოსაზრებებს, თუნდაც ეს შეხედულებები ყოველთვის სწორი არ იყოს“ (ტაბიძე, 2011: 136).

4. კითხვების ოსტატურად შერჩევა უზრუნველყოფს:

- პერსონაჟის მკაფიო წარმოჩენას;
- უკვე არსებული ცოდნის გამდიდრებას;
- გონივრულ პასუხებს;
- სასურველი ემოციების აღძვრას.

კითხვათა შერჩევისას გასათვალისწინებელია თემიდან თემაზე გადასვლის მომენტი. კითხვების სხვადასხვაობის მიუხედავად, მათ შორის არ უნდა ირღვეოდეს ლოგიკურობისა და ბუნებრიობის ჯაჭვი. მომენტის ეფექტურად შერჩევა და შესაბამისი კითხვების დასმა ხელს უწყობს ადეკვატური, სიღრმისეული და შემოქმედებითი პასუხების დაბადებას. დიალოგის მაღალ დონეზე წარმართვის მიზნით, სათადარიგო შეკითხვების მარაგის არსებობა ჟურნალისტის პროფესიულ ოსტატობაზე მიუთითებს.

5. საუბრის წარმართვა - ბოგდანოვისა და ვიაზემსკის მიხედვით, მოსაუბრისათვის მომზადებულ კითხვებში ჟურნალისტი თითქოს წინასწარ განსჭერტს იმას, რის კითხვაც თვით მკითხველებს სურდათ, თუკი ისინი საუბარში იქნებოდნენ ჩაბმულნი. ამიტომ, როცა ჟურნალისტი რედაქციაში თემას მიიღებს და მონახავს შესაბამის ადამიანს, რომელსაც შეუძლია მთელი სისავსით ამოწუროს საკითხი, უნდა მოემზადოს საუბრისათვის: გაეცნოს მის განკარგულებაში არსებულ ლი-

ტერატურას, კონსულტაცია მიიღოს მცოდნე ადამიანებისგან, შეადგინოს (ან გაიაზროს) კითხვების წინასწარი ნუსხა, განსაზღვროს რა სახით უფრო სასურველია ინტერვიუს დაწერა და სხვ. ინტერვიუს მიმცემთან საუბრის დროს ჟურნალისტმა ეს უკანასკნელი უნდა „გამოიწვიოს“ საინტერესო გამონათქვამებისათვის, სთხოვოს აზრები და დასკვნები ფაქტებითა და მაგალითებით დაასურათოს, ერთი სიტყვით, აქტიურად წარმართოს საუბარი (ბოგდანოვი... 1975: 323).

საუბრის წარმართვა დასკვნითი ეტაპია. შეხვედრის დროისა და ადგილის შერჩევა საგანგებო ყურადღებას იმსახურებს. უნდა გავითვალისწინოთ, რომ სხვადასხვა გარემოში ადამიანები სხვადასხვაგვარად გრძნობენ თავს. რესპონდენტის სისუსტის კვლდაკვალ იზრდება კორესპონდენტის როლი. მიღებული პასუხების ანალიზის გზით იგი გამოყოფს პირველხარისხოვან ინფორმაციას, იმ პასუხებს, რომლებიც ყველაზე მეტად შეუწყობენ ხელს ინტერვიუს წარმატებას და წარმოაჩენენ რესპონდენტს.

„გასათვალისწინებელია, თუ ვინ დგას ჩვენს წინაშე. როცა რესპონდენტს უძნელდება საკუთარი აზრის სწრაფად და ნათლად ჩამოყალიბება, მაშინ განსაკუთრებული სიფრთხილე გემართებს. საუბარში ჩარევა უნდა ხდებოდეს იმ მიზნით, რომ დავეხმაროთ მას, რათა გაამჟღავნოს არსებითი; შევახსენოთ ქვესაკითხები, რომელთა ცოდნა საჭიროა აუდიტორიისათვის.

ინტერვიუს წარმატებას მნიშვნელოვნად განსაზღვრავს მოსაუბრეთა არა მხოლოდ კომპეტენტურობა, არამედ გულწრფელობაც. უშუალობა, ჯერ ერთი, ხელს უწყობს საუბრის ბუნებრივად წარმართვას. მეორეც, იგი მკითხველს ნდობის ატმოსფეროს უქმნის“ (ტაბიძე, 2011: 141).

საუბრის მსვლელობას გარკვეულ დატვირთვას აძლევს კამათის ელემენტის შეტანა. საჭიროების შემთხვევაში სასურველ ეფექტს იძლევა პაუზის გამოყენება (არასრული პასუხის დროს ჟურნალისტის პაუზა, დუმილი რესპონდენტს მიანიშნებს პოზიციის შეცვლის და პასუხის გადრმავეების აუცილებლობისაკენ). ასევე მნიშვნელოვანია დიალოგში სპეციფიური ტერმინოლოგიის დიდი დოზისათვის თავის არიდება. მისი სისადავე და ლაკონიურობა, მომზადებული მასალის, აუდიტორიის მიერ ღრმად გააზრებას და ადვილად აღქმადობას უზრუნველყოფს.

მენჩერი გეთავაზობს წარმატებული ინტერვიუს ოთხ წესს:

□ გულდასმით მოემზადე, გაეცანი რაც შეიძლება მეტ ფონურ ინფორმაციას;

□ დაამყარე ურთიერთობა შენთვის ღირებულ წყაროსთან;

□ დასვი შეკითხვები, რომლებიც შეესაბამება ამბავს და წყაროს ააღაპარაკებს;

□ ყურადღებით უსმინე და დააკვირდი (მენჩერი, 2013: 295).

პროფ. ტ. კვანჭილაშვილის შეხედულებით, ინტერვიუს ჟანრი რამდენადაც მიმზიდველია, იმდენად საპასუხისმგებლოცაა. ჟურნალისტი წინასწარ გულდასმით უნდა ემზადებოდეს არა მხოლოდ ასახსი ფაქტისა თუ მოვლენის ბუნებაში ღრმად გარკვევისათვის, საჭირო შეკითხვების დაძებნა-დასმისათვის, არამედ თვით იმ პირის თავისებურებათა (ბუნების, ფსიქიკის) წინასწარ კარგად შესწავლისთვისაც, ვისგანაც იღებს ინტერვიუს. აქ გასათვალისწინებელია, რომ ყოველ მოღვაწეს რაღაც ინდივიდუალური თავისებურებანი ახასიათებს. ამ თავისებურებათა გამო ზოგი ადვილად უპასუხებს კითხვებზე, ზოგი - ძნელად, ზოგი ხალისით იღებს ჟურნალისტებს, ზოგი კი გაურბის, ზოგი ენაწყლიანია, ზოგს კი ძალით უნდა ამოადგმევირო ენა და ა.შ. (კვანჭილაშვილი, 1970: 41).

არსებობს ინტერვიუს აღების შემდეგი გზები:

❖ ჟურნალისტსა და რესპონდენტს შორის დიალოგი მიმდინარეობს პირისპირ, რაც საშუალებას იძლევა საკითხის არსში გარკვევა მოხდეს მყისიერად, დაზუსტდეს დეტალები და სხვ.

❖ ჟურნალისტის მიერ კითხვები იგზავნება წერილობით და ამავე გზით მიიღება შესაბამისი პასუხები. ამ ხერხის უპირატესობად შეიძლება ჩაითვალოს პასუხების მოსამზადებლად არსებული მეტი დრო, საკუთარი მოსაზრებების დამატებითი მაგალითებით გამდიდრება და სხვ.

ინტერვიუს ჩაწერისას ტექნიკური საშუალებების გამოყენება მიზანშეწონილია მოსაუბრის თანხმობით. მასალის რედაქტირების შემდეგ, რესპონდენტს, სურვილის შემთხვევაში, უნდა მიეცეს მომზადებული ტექსტის გადახედვის, დეტალების დაზუსტების შესაძლებლობა.

მენჩერის მოცემულობით, ჟურნალისტთა უმეტესობა თანხმდება, რომ:

❖ გააცნოს თავი რესპონდენტს ინტერვიუს დასაწყისშივე;

❖ აუხსნას ინტერვიუს მიზანი;

❖ აუხსნას მათ, ვისაც არა აქვთ ინტერვიუების მიცემის გამოცდილება, თუ როგორ

❖ გამოიყენებენ მოპოვებულ ინფორმაციას;

❖ უთხრას რესპონდენტს, რამდენ ხანს გაგრძელდება ინტერვიუ;

❖ რაც შეიძლება მაღე დაასრულოს ინტერვიუ;

❖ დასვას კონკრეტული კითხვები, რომლებზეც რესპონდენტი შეძლებს კომპეტენტური პასუხის გაცემას;

❖ მისცეს რესპონდენტს საკმარისი დრო პასუხის გასაცემად;

❖ სთხოვოს რესპონდენტს, რომ მან განმარტოს რთული და ბუნდოვანი პასუხები;

❖ გადაიკითხოს პასუხები, თუ სთხოვეს ან, თუ მნიშვნელოვანი ცნობების ფორმულირების გადამოწმებაა საჭირო;

❖ დაუინებოთ მოითხოვოს პასუხი, თუ საზოგადოებას მისი ცოდნის უფლება აქვს;

❖ ერიდოს რესპონდენტისთვის ჭკუის სწავლებას, მასთან კამათსა და დისკუსიას;

❖ დაემორჩილოს რესპონდენტის მოთხოვნას, თუ მას არ სურს, რომ დაასახელოს მასალის წყარო, მოითხოვს კონფიდენციალურობის დაცვას ან, რომ მასალა გამოიყენონ მხოლოდ დაფარულ ინფორმაციად - თუ ეს ინტერვიუზე ან განცხადების გაკეთებაზე დათანხმების პირობაა (მენჩერი, 2013: 304).

არის შემთხვევები, როდესაც ინტერვიუ შესავალი ნაწილით იწყება. მისი მიზანია აუდიტორია წინასწა შეიყვანოს საქმის კურსში მოსალოდნელი საუბრის ძირითადი დებულებების შესახებ. ხაზი გაუსვას მოსაუბრეთა ავტორიტეტულობას, მაღალ კვალიფიკაციას და ხელი შეუწყოს შესაბამისი განწყობის შექმნას.

„ინტერვიუში არ შეიმჩნევა ისეთი მკვეთრი არქიტექტონიკური ხაზები, როგორც ნარკვევსა თუ ფელეტონში. მაგრამ ეს სულაც არ ნიშნავს, რომ ამ ჟანრის ნაწარმოებში კითხვათა თანმიმდევრობა გარკვეულ კანონზომიერებებს არ ემორჩილებოდეს. საუბრის გეგმა საგულდაგულოდ არის მოხაზული და კითხვათა დასმაც რედაქცია-ავტორის ჩანაფიქრის შესაბამისად, თემის გაშლის შინაგანი შესაძლებლობიდან გამომდინარე ხდება. ზოგჯერ უპირატესობა ენიჭება შემდეგ სქემას: ნაკლებ მნიშვნელოვანიდან უფრო მნიშვნელოვანზე გადასვლა.

ეს გარკვეულად უწყობს ხელს საუბრის ექსპრესიულობას. არცთუ იშვიათია შებრუნებული ვარიანტი: მნიშვნელოვანიდან ნაკლებ მნიშვნელოვანისკენ. პირველი თუ მეორე ხერხის გამოყენებას განაპირობებს სხვადასხვა მიზეზები: ფონის შექმნის, ძირითადის აქცენტირების, მკითხველის შესვენების და ა.შ.

სიუჟეტური ხაზი თუ უწყვეტია, მაშინ არსებითია წინა პასუხიდან ლოგიკურად გამომდინარე კითხვის ჩამოყალიბება. კონკრეტული დიალოგი მოწყვეტილი არ უნდა იყოს მოსაზღვრე კითხვა-პასუხისგან. ისინი ურთიერთს უნდა აპირობებდნენ და ამაგრებდნენ. პასუხი ბუნებრივად უნდა იძლეოდეს ახალი კითხვის დასმის შესძლებლობას. ამ შემთხვევაში საუბრის უშუალოება და შთამბეჭდაობა იზრდება“ (ტაბიძე, 2011: 157).

ინტერვიუს ტექნიკური გაფორმების მიმართულებით, ყველაზე გავრცელებულ ფორმებს წარმოადგენს კითხვებისა და პასუხების განსხვავებული შრიფტით გაფორმება, მოსაუბრეთა ინიციალებისა და გვარების ხაზგასმა, დილოგის მონაწილეთა პასუხების ცალკეული, არსებითი ადგილების გამოკვეთა და ა.შ.

ფართოდ მიღებული გამოცდილებაა ინტერვიუში ციტატების გამოყენება. ხშირად დაისმის საკითხი, გამოყენებადია თუ არ ციტატა, თუ იგი გრამატიკულად ან შინაარსობრივად გაუმართავია. „ნიუ-იორკ ტაიმზის“ შეხედულებით: „ციტატები ჩვენთვის წმიდათაწმიდაა. თუ არის რაიმე საფუძველი და მათი გადაკეთების ცდუნება გინდება, უნდა მოაცილო ბრჭყალები და საკუთარი სიტყვებით გადმოსცე“. მსგავსია „ვაშინგტონ პოსტის“ მოსაზრებაც: „ციტატები ზუსტი უნდა იყოს. უფრო მოსახერხებელი ფორმულირების ხათრით სიტყვები არ უნდა გადაანაცვლო“ და ა.შ.

წარმატებული ინტერვიუს მოსამზადებლად ჟურნალისტი კარგ მსმენელად უნდა ჩამოყალიბდეს. მენჩერის აზრით, მათი არსებობა ამაზეა დამოკიდებული. კარგი მსმენელის თვისებების გამომუშავების მიზნით:

- ❖ მთოკეთ პატივმოყვარეობა. ინტერვიუს იმისთვის იღებთ, რომ სხვისი ნათქვამი მოისმინოთ და არა იმისთვის, რომ საკუთარი შეხედულებები გამოთქვათ;
- ❖ იყავით მზად ახალი, განსხვავებული აზრების მოსასმენად, თუნდაც არ მოგწონდეთ ისინი;
- ❖ მიეცით რესპონდენტს დრო, რომ ჩამოაყალიბოს თავისი აზრი;
- ❖ ეცადეთ არ შეაწყვეტინოთ;

❖ კონცენტრირება მოახდინეთ იმაზე, თუ რას ამბობს ადამიანი და ნაკლებად მიაქციეთ ყურადღება მის პიროვნებას, ქცევას და გარეგნობას;

❖ კითხვების დასმისას შემოიფარგლეთ თქვენი მოფიქრებული თემით ან ინტერვიუს დროს წამოჭრილი ახალი, მაგრამ მნიშვნელოვანი საკითხებით;

❖ ნუ დასვამთ გრძელ შეკითხვებს (მენჩერი, 2013: 304).

გახსოვდეთ, რომ თუ ჟურნალისტის მიზანი სრულყოფილი მასალის მოსამზადებლად ინფორმაციის მიღება, აუდიტორიის ინფორმირება, კარიერული წინსვლისათვის ზრუნვა და საკუთარი მედიასაშუალებების წარმოჩენაა, მეორეს მხრივ, საკუთარი მიზნები წყაროსაც გააჩნია. კერძოდ, წყაროს მიზანი, საუკეთესო შემთხვევაში, ფაქტის/მოვლენის ზუსტი ფიქსაცია, ახალი ინფორმაციის გაზიარების და ჟურნალისტის დახმარების სურვილია, იმავდროულად, წყაროს მიზნებში შესაძლოა შედიოდეს: ინფორმაციის ან მისი გარკვეული სეგმენტის დაფარვა, საკუთარი თავის დაცვის მცდელობა, საკუთარი პერსონის ზედმეტად წარმოჩენის სურვილი და სხვა მსგავსი გარემოებები.

ასეთ დროს სიფრთხილის გამოჩენა საუკეთესო შესაძლებლობაა. პირველი ნაბიჯი რესპონდენტთან მაქსიმალურად „ახლოს მისვლას“ გულისხმობს. ინტერვიუს აღებამდე რესპონდენტთან არაფორმალური გასაუბრება ხელს უწყობს მასთან უშუალო კონტაქტის დამყარებას და მიზნად ისახავს გარკვეულ შებოჭილობათა მოხსნას. „ყველა ადამიანს არ შეუძლია ერთი და იმავე ტექსტის ერთნაირი დამაჯერებლობით რამდენჯერმე გამეორება, ამიტომ ინტერვიუს წინ არ ღირს ყველაზე სერიოზულ და მნიშვნელოვან კითხვებზე ყურადღების გამახვილება. შემზადებისას რესპონდენტთან საუბარში კითხვები უნდა ტრიალებდეს ინტერვიუს გარშემო. მოსაუბრეს არ ჰკითხოთ მთლად უცხო თემაზე... თუ შემზადებას წარმატებით ჩაატარებთ, რესპონდენტი კონცენტრირებული იქნება საუბრის თემაზე და ყურადღებას არ გადაიტანს ვიდეო-ტექნიკაზე, სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, მზად იქნება ინტერვიუსთვის. თქვენ კი, სავარაუდოა, მიიღებთ სრულ, ბუნებრივ და დამაჯერებელ პასუხებს“ (სტეინლი, 2001: 24).

მენჩერის მსგავსად, წარმატებული ინტერვიუსთვის, საგულისხმო რჩევებს გვთავაზობს პოლ სტეინლი. კერძოდ;

ნუ დასვამთ უხეშ კითხვებს - თქვენ უფრო სასარგებლო ინფორმაციას მიიღებთ, თუ ჰკითხავთ მშვიდად და კონკრე-

ტულად. თქვენი მხრიდან უხეშობისა და აგრესიულობის შემთხვევაში რესპონდენტმა შეიძლება უარი თქვას პასუხის გაცემაზე ან კონტრშეტევაზე გადმოვიდეს.

არაუმეტეს ერთი კითხვისა ერთ ჯერზე - ნუ დასვამთ ერთდროულად ორ შეკითხვას. რესპოდენტი ან თავს აარიდებს ერთ-ერთ მათგანზე პასუხის გაცემას, ან დაავიწყდება რომელიმე. მიეჩვიეთ კითხვების სათითაოდ დასმას - ასე საუკეთესო შედეგებს მიაღწევთ.

მიეცით რესპონდენტს საკუთარი აზრის გამოთქმის საშუალება - თქვენდამი მტრულად განწყობილ რესპონდენტებს მიეცით საშუალება, ბოლომდე გამოთქვან საკუთარი აზრი. ნუ შეაწყვეტინებთ ლაპარაკს. მოისმინეთ ყველაფერი, რისი თქმაც უნდათ და მხოლოდ ამის შემდეგ, თუ შეამჩნევთ რაიმე წინააღმდეგობას ან პასუხისგან თავის არიდების მცდელობას, გამოთქვით თქვენი აზრი.

არ მისცეთ რესპონდენტს პასუხისთვის თავის არიდების საშუალება - ეცადეთ არ დასვათ მომდევნო კითხვა, ვიდრე არ მიიღებთ პასუხს წინა კითხვაზე. თუ ადამიანი პასუხს თავს აარიდებს, მიეცით ამის საშუალება რამდენიმე უბრალო კითხვაზე, მაგრამ შემდეგ აიძულეთ, გაგცეთ პასუხი თქვენი საუბრის უმთავრეს კითხვაზე. აქ „მაგრად დაუდექით“ - თქვენ აწარმოებთ გადამწყვეტ ბრძოლას და ყველანაირად ეცადეთ, მიიღოთ პასუხი დასმულ კითხვაზე.

გაიმეორეთ შეკითხვები - უარი ან პასუხისთვის თავის არიდება შეიძლება ნიშნავდეს იმას, რომ თქვენ შეეხეთ რესპონდენტისთვის მნიშვნელოვან თემას, რომელზედაც არ სურს საუბარი. დაუყოვნებლივ გაიმეორეთ შეკითხვა, ვიდრე მოსაუბრის არადადამაკმაყოფილებელი პასუხი ჯერ კიდევ ნათლად გახსოვთ და შეეცადეთ, რომ მომდევნო პასუხი იყოს უფრო ნათლად გასაგები.

გამოიყენეთ რესპონდენტის პაუზა - ნუ შეგაშინებთ პაუზა ეთერში. პაუზა თვისთავად ეფექტური საშუალებაა იმისათვის, რომ თანამოსაუბრეს პასუხის გაცემა აიძულოთ. წინასწარ განზრახული პაუზა ხანდახან რესპონდენტს უბიძგებს, გიპასუხოთ არასასურველ კითხვაზე.

თავი აარიდეთ კითხვებს, რომლებზედაც შეიძლება გიპასუხონ ერთი სიტყვით - „დიახ“ ან „არა“ - თუ მიიღეთ ერთ-სიტყვიანი პასუხი, მაგალითად, „კი“ ან „არა“, შეგიძლიათ გაიმეოროთ შეკითხვა ისეთი სახით, რომ მიიღოთ დეტალური

პასუხი. ყოველთვის შეგიძლიათ ისეთი ნაცადი კითხვის გამოყენება, როგორცაა: „რატომ ფიქრობთ რომ...“, „რის საფუძველზე ამბობთ „არას““ (სტეინლი, 2001: 25).

ეს სტეინლის ნაშრომში მოცემული რეკომენდაციების არასრული ჩამონათვალია. ავტორის აზრით, მსგავსი ტიპის ნიუანსების გათვალისწინება წარმატებული პროფესიული საქმიანობის საწინდარია.

საჭიროების შემთხვევაში ინტერვიუმ საშუალება უნდა მისცეს მკითხველს, რომ მან, მომზადებული მასალის გაცნობის გზით: მოუსმინოს, დააკვირდეს, დაინახოს და გაიცნოს რესპონდენტი.

ინტერვიუს მომზადებისას არის შემთხვევები, როდესაც რესპონდენტი ჟურნალისტისაგან თხოულობს გარკვეული დეტალების ამოღებას ან არგამოყენებას მისივე ნათქვამიდან. ასეთ დროს, ჟურნალისტის რეაქცია, ერთ შემთხვევაში, შესაძლოა იყოს დადებითი (თუ ასეთი მოთხოვნა ეხება არაარსებით დეტალს) და რესპონდენტისათვის ანგარიშის გაწევა შესაძლებელია. მეორეს მხრივ, თუ მოთხოვნის საგანი საზოგადოებრივად მნიშვნელოვანია და საზოგადოებრივი ინტერესის მქონე დეტალებს მოიცავს, ჟურნალისტი შეახსენებს რესპონდენტს, რომ იგი თავიდანვე ინფორმირებული იყო, რომ საუბრობდა ჟურნალისტთან და მომენტალურად კონფიდენციალურობის მოთხოვნის უფლებას მოკლებულია.

ყოველივე ეს კეთდება საზოგადოების მიერ ჟურნალისტური თხზულების ადვილად და შინაარსიანად აღქმისათვის.

ამრიგად, ინტერვიუ ფართოდ გავრცელებული ინფორმაციული გვარის ჟანრია, რომელიც აუდიტორიისთვის სიახლის შეტყობინებას ისახავს მიზნად. მისი სპეციფიური თავისებურებების გათვალისწინება და ჟანრის ეფექტური გამოყენება მძლავრი იარაღია, როგორც პროფესიული დაოსტატების გზაზე შემდგარ, ასევე პროფესიონალ ჟურნალისტისათვის.

გამოყენებული ლიტერატურა:

ბოგდანოვი... 1975; ნ. ბოგდანოვი, ბ. ვიაზემსკი, ჟურნალისტის ცნობარი, თბილისი, 1975.

გოლანოვა, 2000: Е. Голанова, Публичный диалог вчера и сегодня (коммуникативно-речевая эволюция жанра интервью), Москва, 2000.

გრაბელნიკოვი, 2001: А. Грабелников, Работа журналиста в прессе, Москва, 2001.

ვეკუა... 2013: მარინე ვეკუა, ჟილ რუე (იდეის ავტორები), ჟურნალისტიკა, თბილისი, 2013.

ვოროშილოვი, 1999: В. Ворошилов, Журналистика, Санкт-Петербург, 1999.

თეატრი და ცხოვრება, 1910: ჟურნ. „თეატრი და ცხოვრება“, 1910, №2.

კვანჭილაშვილი, 1970: ტ. კვანჭილაშვილი, საბჭ. ჟურნალისტის თეორიის საკითხები, თბილისი, 1970.

მენჩერი, 2013: მეღვინ მენჩერი, ახალი ამბების გაშუქება და წერა, თბილისი, 2013.

ნაცვლიშვილი, 2012: პ. ნაცვლიშვილი, ძველი ტექსტი ახალი თვალთ, ჟურნ. „უფლის ციხე“, 2012, №2.

ჟურნალისტური ძიებანი, 2006: აღმ. „ჟურნალისტური ძიებანი“, IX, 2006 (ამ საკითხთან დაკავშირებით იხ. გაზ. „დროება“, 1877, №74, №76, №77, №79).

სტეინლი, 2001: პ. სტეინლი, სატელევიზიო რეპორტაჟი, თბილისი, 2001.

სტრელცოვი, 1990: Б. Стрельцов, Основы публицистики. Жанры, Минск 1990.

ტაბიძე, 2011: ნ. ტაბიძე, პუბლიცისტიკის საკითხები, წიგნი I, თბილისი, 2011.

ტერტიჩნი, 2000: А. Тертыйный, Жанри периодической печати, Москва, 2000.

შოსტაკი, 1998: А. Шостакович, Журналисты его произведения, Москва, 1998.

ჩვენი მწერლობა, 2013: ჟურნ. „ჩვენი მწერლობა“, 2013, №2.